

Om det saa var hendes Gang, som han havde været mindst tilfreds med, dengang hun kom ind, fordi den var en Smule tung og vraltende, saa havde den, da hun gik bort (og just af samme Grund) virket sært betagende paa ham. Den syntes ham saa udpræget kvindelig, saa hunkønsagtig — en ubestridt Logren.

Men nu opdagede han midt i Stuen en sortklædt Skikkelse — en Dame — der maatte være kommen ind ad en Dør bagved ham.

„Min Datter Jakobe,“ forestillede Fru Salomon.

Per blev overrasket. Han havde aldrig tænkt paa, at der kunde være andre Børn i Familien end de to, han kendte, — og der sneg sig straks en bekymringsfuld Tanke til de Millioner, han i sin Fantasi allerede havde taget i Besiddelse. Maaske er der endda flere! — foer det pludselig igennem ham med Skræk.

Den unge Dame syntes at være nogle Aar ældre end Søsteren, var højere af Skikkelse og slankere, i Pers Øjne ligefrem uhyggelig mager. Hun mindede ham i det hele mere om Broderen Ivan, havde som denne stærkt udpræget jødiske Træk, en voksebleg Hud, en stor, kroget Næse, en bred Mund og en kort afskaaren Hage.

Virkede hun allerede ved sit Ydre ubehageligt paa ham, forbedredes Indtrykket ikke ved den Overlegenhed, hvormed hun — tavs og paa Afstand — besvarede hans Hilsen. Lidt efter rejste han sig da ogsaa og sagde Farvel.

„Det var altsaa det saa meget omtalte Naturgeni,“ sagde Frøken Jakobe, næsten før Døren havde lukket sig efter ham. „Han gjorde Unægtelig ikke noget synderlig civiliseret Indtryk.“

„Hans Opdragelse har vist været en Del for-